

BÀRBARS AL BOSC
Isidor Cònsul

Baix Llobregat, començaments d'hivern. Excursió plàcida de diumenge al matí entre la Vall de Santa Bàrbara i la Costa Fustera. Anem una vintena que ens ho prenem amb catxassa perquè l'excursió és gairebé lírica: només per estirar les cames, fer una mica d'exercici i gaudir de l'escassa natura disponible, abans que el ciment i la totxana no ho cobreixi tot, entre Sant Climent i Torrelles. Caminem i parlem pels descosits, sobretot de la sequera i de la collita de bolets que, aquesta tardor, ha estat un desastre gloriós i sense pal·liatius.

Quan portem tres hores i escaig de caminada, emprenem un corriol boscà que puja com un fus fins al turó de Tabor (356 m.). Ens posem en fila índia, disciplinats com som, i tot just comencem a pujar que, del cap de la fila, alerten cridant que ens apartem i deixem lliure el camí. Sense temps de reaccionar, veiem baixar, rabent com un llamp, un ciclista disfressat de gladiador (casc de motorista i colzes, genolls i secs de la cama coberts amb protectors), que va a tota pastilla i ens passa fregant, com una exhalació, a escassos centímetres. Ens posem a cridar i altres ciclistes gladiadors que baixen darrere frenen, s'aturen on som i la cosa es complica tot d'una amb la tòpica discussió entre pedals i xiruques: "Que si el bosc i la muntanya són de tots". "Que si feu malbé els camins". "Que hauríem pogut prendre mal". "Que què us heu cregut baixar a aquesta velocitat"... Fins que el més innocent dels gladiadors apunta que fan proves organitzades. "Com cony podeu fer una prova –diu un dels nostres- si no hi ha res senyalitzat?". "¿Que no ho veieu que és massa perillós i que hi hauria d'haver algú que ho avisés als mortals que es passegen per aquest indret"? "Potser sí que teniu raó –reconeix un dels romans- sempre ho fem i m'estranya que avui no hi hagi ningú"... El debat s'amoroseix, però tres metres més avall la discussió s'ha tornat a encendre, puja de to i fa saltar paraules gruixudes. La sang, però, no arriba al riu: a poc a poc, es calmen els ànims i cada grup, uns amunt i els altres avall, continua el seu camí.

El corriol desemboca, uns minuts després, al pla de la Creu del Pi del Cartó, on hi ha el senyal geodèsic 285127016 i, just a la vora, algú hi ha bastit una baluerna de fusta amb una rampa que serveix, com en els salts d'esquí, per agafar embranzida i velocitat. No n'hi ha prou amb el desnivell del corriol: per anar més ràpids es deixen caure per la rampa i baixen així a tot drap des de bon

començament. Fem una parada tècnica i mentre hi som, arriba una nova tropa de romans que pugen a peu i amb la bicicleta a la mà: un rere l'altre es posen damunt de l'empostissat i es llancen per la rampa.

No acabem de descobrir tot el muntatge fins que baixem del turó: hi ha un parell de furgonetes que els acosten fins a tocar de la baluerna de fusta i l'exercici que practiquen, un matí del diumenge com el d'avui, només consisteix a fer baixades a tota llet. És una manera de tastar el risc de la velocitat damunt d'una "mountainbike" i esdevenir, alhora, un perill públic per a la resta dels humans.

Si explico l'anècdota és per denunciar-la, per demanar a l'autoritat que correspongui que hi posi remei; però també per alertar als pacífics excursionistes sobre l'existència d'aquesta nova tribu, la dels bàrbars de bosc.